

har medført, at den i Begyndelsen meget intensive Forhaandsdebat om Skattelovene i Pressen og Mand og Mand imellem er stillet noget af, og det er for saa vidt kun heldigt, som Tonen straks var slaaet særdeles stærkt an blandt Modstanderne, og det er jo erfaringsmæssigt vanskeligt at faa en Tone sat ned igen, naar den først er begyndt i det høje, medmindre man faar et lille Pusterum. Det har haft den Fordel, at Forsvaret for Skattelovene heller ikke er blevet tvunget ind i en Ivrighed, som man ellers af heftigt Angreb fristes til, og som ikke er gavnlig for Emnet. Det er ved Sager som Skattelove overhovedet heldigt, at ikke nogen af Parterne kommer længere ud, end man kan bunde, for har man tabt Bunden, saa bliver det sværere, jo længere man har været ude, at komme tilbage til den Strand, hvor vi jo alligevel alle skal samles. Det var ogsaa ganske øjensynligt paa det ærede Medlem fra Æbeltofts (N. Neergaard) Tale i Gaar, at han var blidere stemt end ved nogen af de tidligere Skattelovsbehandlinger under Krigstiden. Der var nu og da ligefrem noget fløjtetonende over denne Tale. Det ærede 5te Medlem for Hovedstaden (Sigvald Olsen) gjorde med Rette opmærksom paa, at de Dele af Skattekompleset, som havde gjort det ærede Medlem fra Æbeltoft særlig glad, ikke just var dem, som vakte den største Glæde hos dem, der ellers danner den højtærede Finansministers parlamentariske Grundlag, og jeg maatte da ogsaa, medens det ærede Medlem fra Æbeltoft talte, sidde og tænke paa, at jeg har Mistillid til en Oppositionsførers Venlighed, selv naar han medfører Skattegaver. Hvad angaar det Parti, jeg tilhører, staar vi som Finansministeren. Det er Nødvendighedens kølige Resignation, med hvilken han forelagde og vi modtager disse Skattelove. Der er ikke nogen som helst Trang hos os til at anslaa nogen Fanfare, og at en Del af Komplekset i det hele ikke falder i vor Smag, nemlig de indirekte Skatter — baade de forlængede og de nye —, vil jo ingen være i Tvivl om.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft havde udover de naturnødvendige og selvfølgelig Smaadrillerier vedrørende Forlystelsesskatten og de indirekte Skatter i det hele jo egentlig kun en enkelt Skat at slaa ned paa som tvivlsom for ham, og det var 25 pCt.s Tillæget til de gældende Formue- og Indtægtskatter, og det kom igen af, at det ærede Medlem mente at ville drage i Tvivl, hvorvidt det nu virkelig var nødvendigt at kræve saa stort et Skattebeløb.

Der vil imidlertid det ærede Medlem finde det Parti, til hvilket jeg hører, staaende fast omkring Finansministeren, og der vil vi ikke være til at flytte fra. Da Fortrykket til det ærede Medlems Tale ikke er kommet, skal jeg undlade at følge det ærede Medlem i hans Beregninger vedrørende det nødvendige Beløb, og det ligger jo selvfølgelig ogsaa nærmere for Finansministeren at tage dette Spørgsmaal op. Men jeg fik efter mine Notater det Indtryk, at det ærede Medlem mente, at medens Finansministeren havde beregnet at have en Sikkerhedsmargen paa omkring 20 Mill. Kr., maatte denne Margen regnes til omkring 42 Mill. Kr., rent bortset fra, at det ærede Medlem ønskede yderligere Indskrænkninger paa det indenrigsministerielle Budget, end den højtærede Finansminister har forudset. Jeg tror ikke, jeg tager fejl i dette Stykke.

Jeg vil tillade mig at begynde med at skrive en Del af disse det ærede Medlems Udtalelser paa ex officio-Oppositionens Regning. Det er jo ganske klart, at det har været det ærede Medlems Pligt og Skyldighed under Skattelovsdebatterne, saa længe Ministeriet holdt igen i Henseende til Skatter, da at kræve disse og, da de begyndte at komme, fordi de var nødvendige, at kræve dem højere; med en vis Utaalmodighed at spørge efter indirekte Skatter, medens Regeringen alene fremlagde direkte, og, da de indirekte Skatter saa kom, at værges sit Parti mod Ansvar for Forbrugsskatterne. Jeg godskriver med Glæde ex officio-Oppositionen den Art Udtalelser, det er ogsaa kun gavnligt, at de Udtalelser fremkommer; den Kritik, der kommer i Forvejen for saadanne Skatteloves Vedkommende, er altid tillige et Oplysningsarbejde. Men denne ex officio-Stilling fører selvfølgelig nu til, at det ærede Medlem ængstes for, at vi kommer for højt op. Sagligt skulde der altsaa være 20 Mill. Kr. krævet udover, hvad det ærede Medlem maatte betragte som nødvendigt.

Jeg vil ganske kort og parentetisk sige vedrørende det indenrigsministerielle Budget, at jeg vil i alle Tilfælde afvente og se, om det virkelig skulde være Meningen, vi skal til at forhandle Indenrigsministeren i Udvalget; det er da mit Haab, at det ikke skal gaa som ved sidste Statslaansbehandling, at vi i Stedet for at sidde og debattere Skattelove faar en Debat om Landets Folkeernæring, om Dyrtidsforanstaltninger o. s. v. Dette er blot et Haab, jeg udtaler; det bliver jo det ærede Medlem, som i saa Henseende faar den afgørende Stilling i Ud-